

φανισθείς ἄνθρωπος ἐγένετο ἄφαντος.

Εἶχε κατέλθει ἀναμφιβόλως εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ, τὰ δὲ περίξ ὑψώματα ἀπέκρυπτον αὐτὸν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν παρατηρητοῦ ἐρειδομένου ἐπὶ τῶν πετελεῶν, αἵτινες περικυκλοῦσι τὸν δρόμον.

Ὁ ἱερεὺς κατῆλθε καὶ αὐτός, καὶ δὲν ἐφάνετο πλέον.

— Ἐκεῖ πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἀκάτιον, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ πατήρ τοῦ Λουδοβίκου, καὶ ὁ νέος αὐτός εἶνε ὁ περάτης, ὅστις ἔρχεται νὰ παραλάβῃ μὲ τὸ ἀκατίον τοῦ τὸν ἱερέα. Εἶνε ὅμως περίεργον, διότι τριακόσια βήματα ἀπ' ἐδῶ εὐρίσκεται ἡ γέφυρα.

Ἡ τελευταία αὕτη σκέψις κατέπεισε τὸν κύριον Λεκὸν νὰ μείνῃ, ἵνα παρατηρήσῃ τὸ τέλος τοῦ ἐπεισοδίου τούτου, λίαν ἀσημάντου ἄλλως τε.

Οὐδεὶς ἐφάνετο ἐπὶ τοῦ δρόμου οὔτε εἰς τοὺς ἀγρούς, δὲν ὑπῆρχε δὲ ἐγγὺς τοῦ ρύακος ἡ ξυλίνος οἰκίσκος, ὅστις θὰ ἐχρησίμευεν ἡ ὥς καλύβη ποιμένος ἡ ὥς σκοπιὰ κυνηγοῦ τελματιαίων πτηνῶν.

Μετ' ὀλίγον, ὁ ἱερεὺς ἐνεφανίσθη ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης.

Ἀνῆλθε τὴν κλιτύν, ἐρειδόμενος ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ περάτου, καὶ ᾤδευσε βραδέως πρὸς τὴν καλύβην, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ὅστις ἦτο νέος, ἐφ' ὅσον ὁ κύριος Λεκὸν ἠδυνήθη μακρόθεν νὰ κρίνῃ.

Ὁ νέος καὶ ὁ γέρον συνδιελέγοντο μετὰ ζωηρότητος, ἀλλ' ὁ Λεκὸν ἦτο πολὺ μακρὰν καὶ δὲν ἠδύνατο ν' ἀκούσῃ τί ἔλεγον.

Ἀναμφιβόλως ὠμίλουν χαμηλοφώνως, διότι οὔτε τὸν ἦχον τῆς φωνῆς αὐτῶν ἠδύνατο ν' ἀκούσῃ, ἔβλεπε δὲ μόνον τὰς χειρονομίας αὐτῶν, αἵτινες ἦσαν ζωηραὶ καὶ συγκαί.

— Φαίνεται ὅτι ἡ συνδιαλεξις εἶνε ἐνδιαφέρουσα, ἐπιθύρισε, παρακολουθῶν αὐτοὺς διὰ τῶν ὀφθαλμῶν. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι εἶνε διδάσκαλος μὲ τὸν μαθητὴν του.

Δὲν παρακολούθησεν αὐτοὺς ἐπὶ πολὺ.

Ἐφθασαν εἰς τὸ πρᾶπηγμα.

Ὁ νεανίας ἠνέφξε τὴν θύραν, ἀφῆκε νὰ εἰσέλθῃ πρῶτος ὁ ἱερεὺς, εἰσῆλθεν ἔπειτα καὶ αὐτός καὶ ἐνεκλείσθη μετ' αὐτοῦ.

Ἡ καλύβη αὕτη θὰ εἶχε παράθυρον πρὸς τὴν πεδιάδα, δὲν εἶχεν ὅμως πρὸς τὸν ποταμόν.

Ὅθεν ἀδύνατον ἦτο εἰς παρατηρητὴν, ἰστάμενον ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης, νὰ βλέπῃ ὅ,τι συνέβαιεν ὀπισθεν τοῦ ξυλίνου τοίχου, ὅστις ἀπέκρυπτεν ἀπ' αὐτοῦ τὸν ἱερέα καὶ τὸν ἀκόλουθον αὐτοῦ.

Ὁ κύριος Λεκὸν παρητήθη ἐκ τούτου τῆς ἐπιτηρήσεως καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του.

— Τὰ πάντα εἶνε ἀλλόκοτα εἰς τὸν τόπον αὐτόν, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, ἀπομακρυνόμενος, ἡσύχως. Τί ὑποθέσεις ὁ νέος αὐτός ἠμπορεῖ νὰ ἔχῃ διὰ νὰ τὰς διαπραγματευθῇ μὲ τὸν ἱερέα αὐτὸν ἐν τῷ ἀπομεμονωμένῃ καλύβῃ; Αὐτὸ δὲν

μὲ ἐνδιαφέρει, θὰ προσπαθῶ ὅμως νὰ τὸ μάθω.

Ἐστράφη ἀπαξ ἡ δὲς, διότι ἐδυσχέραινε πάντοτε ν' ἀφήσῃ μυστήριον χωρὶς νὰ τὸ ἀνακαλύψῃ.

Ὁ οἰκίσκος ἔμεινε κλειστός.

Δὲν συνείθιζε νὰ χάνῃ τὸν καιρὸν τοῦ εἰς ἀνωφελεῖς σκέψεις, καὶ προὐχώρησεν.

Ἡ ἄτραπός, ἣν ἠκολούθει, ὠδήγει αὐτὸν ἐντὸς ὀλίγου ἀπέναντι νέας σκηνογραφίας.

Ἡ κλιτύς, ἐφ' ἧς κεῖται τὸ Σαβινύ, καθίσταται αἰφνης ἀπότομος εἰς στροφὴν τινα τοῦ δρόμου, καὶ εὐρίσκεται ἀντικρὺ ἐτέρας κλιτύος, οὐχ' ἥττον ἀποκρήμνου.

Ἡ τὰ δύο ὑψώματα χωρίζουσα Ὑβέτ, ῥεεῖ εἰς τὸ βᾶθος ἀληθοῦς φάραγγος, ἡ δὲ ἀγρία θὰ ἐκπλήττει τοὺς περιδιαβαζόντας, εἰθισμένους εἰς τὴν γλυκεῖαν καὶ γελέσσαν φύσιν τῶν μερῶν ἐκείνων.

Εἰς τὸ μέρος τοῦτο ἡ Ὀργὴ συμβάλλει μετὰ τοῦ ρύακος, ὅστις πηγάζει ἐκ τῆς κοιλάδος τῆς Σεβραιζ, τηρεῖ ὅμως τὸν ἥρεμον ροὺν αὐτῆς.

Θὰ παρομοιάζῃ τις αὐτὴν μὲ ἀξιάγαστον καὶ δειλὴν παρθένον, συζευγνυομένην κατηγῇ καὶ σκληρὸν σύντροφον.

Ἐπὶ τῆς χερσονήσου, τῆς σχηματιζομένης ἐκ τῆς συμβολῆς, ὀπισθεν τοῦ μεσημβρινοῦ μέρους καὶ ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τῆς Ὑβέτ, ὑψοῦτο ὁ μῦλος, οἰκοδόμημα κατερειπωμένον, οὔτινος οἱ πράσινοι τοίχοι ἀπεσταλάζον ἐξ ὑγρασίας.

Ὀλίγον ἀπωτέρω παρετηρεῖτο ἀχρεῖα οἰκοδομή, ἐπεστεγασμένη διὰ κεραμῶν, καὶ ἔχουσα τρεῖς παράθυρα μὲ συντετριμένους ὕλους.

Νέον ἐρείπιον, δηλαδὴ πᾶν ὅ,τι ὑπῆρχεν ἀσχημότερον ἐν τῷ κόσμῳ.

Ἄλλοτε ὅμως θὰ εἶχε καλὴν θέαν.

Εἰς τὰ δύο ἄκρα τῆς στέγης ὑπῆρχον ἀκόμη ἀνεμοδείκται, ἐσκωριασμένοι ὑπὸ τῆς βροχῆς, καὶ μὴ ὑπείκοντες πλέον οὔτε εἰς τοὺς σφοδρτέρους ἀνέμους.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς στέγης ὑψοῦτο μέχρι νεφελῶν ἀλεξικέραυνον, εἰς τὴν θέαν δ' αὐτοῦ οἱ διαβάται ἐσχημάτιζον φυσικῶς τὴν ἰδέαν, ὅτι οἱ πρῶτοι κάτοικοι τοῦ οἴκου τούτου εἶχον σπουδαίους λόγους νὰ φοβῶνται τὸ πῦρ τοῦ οὐρανοῦ!

Πρὸ τῆς μεγάλης θύρας ὑπῆρχε μεγαλοπρεπὴς ἀναβάθρα, ἐντὸς δὲ τῶν χαράδρων, τῶν ἐκ τῆς θέσεως αὐτῶν ἀποσπασθέντων λίθων τῆς κλίμακος αὐτῆς, ἐφύοντο χόρτα.

Κήπος μικρὸς προηγείτο τῆς οἰκίας.

Τὰ κυνόροδα τῶν αἵμασιων εἶχον ἀντικαταστήσει τὰ ρόδα, δὲν ἠδύνατο δέ τις νὰ συλλέξῃ ἀνθοδέσμην χωρὶς νὰ κεντηθῇ ὑπὸ τῶν ἀκανθῶν.

Ἡ κνίδη κατέπνιγε τὰ ἄνθη.

Ἐν ἐνὶ λόγῳ, τὸ πᾶν ἀπέπνευε τὴν ἐγκατάλειψιν ἐν τῷ κατεστραμμένῳ ἐκείνῳ τόπῳ, ὁ δὲ κύριος Λεκὸν βαθέως συνεκινήθη ἐκ τῆς σχεδὸν ἀπαισίας εἰκόνας, ἥτις αἰφνης παρουσιάζετο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Ἦρχισεν ἤδη νὰ πιστεῦν ὅτι ὁ κύρ

Φουινὴ δὲν εἶχεν ὀλοσχερῶς ἄδικον νὰ διαδίδῃ κακοβούλους διαδόσεις διὰ τοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες ἤλθον ἀπὸ μακρυνόν μέρος νὰ ἐγκατασταθῶσιν ἐντὸς τοῦ ἀνθρωποκτονείου τούτου.

Ἐλεγε δὲ καθ' ἑαυτὸν ὅτι εἰς τὰ περὶ χώρα τῆς μεγάλης πόλεως δὲν ὑπῆρχεν ἴσως γωνία τοσοῦτον κατάλληλος διὰ μυστηριώδη διαβίωσιν.

Μικρὰ ξυλινὴ γέφυρα σεσαθρωμένη εὐρίσκετο ἐπὶ τῆς Ὑβέτ, ὀλίγον πρὸς τὰ ἄνω τοῦ μύλου.

Ἐκατὸν βήματα ἐκεῖθεν πάλαι ἀφίς γεφύρας, βεβυθισμένη, διήρχετο τὴν Ὀργην.

Ὅθεν καὶ ἐκ τῶν δύο μερῶν αἱ συγκοινωνίαι ἦσαν ἡσφαλισμέναι. Προτοῦ εἰσέλθῃ ἐντὸς τοῦ ὠχυρωμένου τούτου στρατοπέδου, ὁ κύριος Λεκὸν ἠθέλησε νὰ ἐξετάσῃ ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὰ προκεχωρημένα ἔργα.

Ἀνῆλθε τὴν φάραγγα, μέχρις οὗ ἐφθασεν ἀντικρὺ τοῦ μύλου, καὶ εἶδεν ὅτι οἱ τρεῖς τροχοί, οἵτινες εὐρίσκοντο ἐπὶ τῆς προσόψεως, ἔμενον ἀκίνητοι.

Τὸ ὕδωρ, ὅπερ ἐκίνοι αὐτούς, δὲν ἔτρεχε πλέον, καθότι εἶχον καταβιβᾶσαι τοὺς ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ ρύακος ξυλίνους φράκτας.

Οἱ τροχοί, ἄλλως τε, δὲν ἦσαν εἰς κατάστασιν νὰ λειτουργήσωσι, διότι ἔλειπον τὰ πτερὰ αὐτῶν, οἱ δὲ σεσαθρωμένοι ἄξονες ἐφάνοντο ἐτοιμοὶ νὰ θραυσθῶσι.

Τὸ φαίδρον τικ-τάκ, ὅπερ εἶνε ἡ μουσικὴ τῶν μυλωθρῶν, δὲν ἐξήγειρε πλέον τὴν ἡχὴ τῆς ὄχθης.

Καὶ ἐν τούτοις, ὁ μῦλος ἦτο κατῳκημένος, διότι ἐπὶ τῶν ἀνοικτῶν παραθύρων, ἦσαν ἐξηπλωμένα ἀσπρόρρουχα, τεθειμένα ἐκεῖ ἵνα στεγνώσωσιν ὑπὸ τὸν ἥλιον.

[Ἐπεται συνέχεια].

X. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

— Ἐχω διαταγὴν νὰ σᾶς εἰπῶ, ὅτι τὸ δωματίόν σας εἶνε ἑτοιμον, κύριε, εἶπε, καὶ ὅτι ἡ Λαίδη Ζάνετ σᾶς περιμένει νὰ δειπνήσετε.

Ἀπασχοληθεὶς ἐκ τῶν παραδόξων συμβάντων τῆς πρωίας ἐκείνης, ὁ Ἰούλιος εἶχε λησμονήσει τὴν ὑπόσχεσιν, τὴν ὁποίαν εἶχε δώσει εἰς τὴν θείαν του ὅπως δεχθῇ τὴν φιλοξενίαν της.

Ἠδύνατο λοιπὸν νὰ ἐπιστρέψῃ πλέον εἰς τὸ μέγαρον ἐκεῖνο, γνωρίζων τὴν κατάστασιν τῆς καρδίας του, ὡς τὴν ἐγνώριζεν ἤδη;

Ἠδύνατο, τῷ ἐπέτρεπεν ἡ χρηστότης τοῦ χαρακτῆρός του, νὰ διαμείνῃ ἡμέρας, ἐβδομάδας ἴσως, ἐν τῇ συντροφίᾳ καὶ τῆς Μέρσις, ἥδη ὅτε εἶχε πλέον πεισθῇ ὁποῖον ἐφ' ἑαυτοῦ ἐπέφερεν ἐκείνη ἀποτέλεσμα;

«Οχι!

Τὸ μόνον, ὅπερ ἡδύνατο νὰ πράξῃ, ἦτο νὰ ἐφεύρῃ οἰκονομικὰ πρόσκαιρα, ὅπως ἀπαλλαγῇ τῆς ὀλεθρίας ταύτης προσκλήσεως.

— Παρακαλῶ τὴν Λαίδην Ζάνετ νὰ μὴ μὲ περιμένῃ νὰ δειπνήσω, εἶπεν εἰς τὸν ἀναμένοντα ὑπηρετὴν. Θὰ τῇ γράψω ἐκθέτων τοὺς λόγους, οἵτινες μὲ ἀναγκάζουν νὰ μὴ δύναμαι νὰ δεχθῶ.

Τὸ ὄχημα μετὰ ταῦτα ἀπεμακρύνθη, ὁ δὲ ὑπηρετὴς ἐκπληκτικὸς ἔστη ἐπὶ τῆς θύρας, ἀκολουθῶν αὐτὸ διὰ τοῦ βλέμματός.

— Δὲν ἤθελα νὰ ἤμουν οὔτε τρίχα τοῦ πετοῦ τοῦ διὰ ὅλον τὸν κόσμον, εἶπε, διότι ἔκρινεν ὅχι τόσον ἐξησφαλισμένην τὴν θέσιν τοῦ νεαροῦ κληρικοῦ ἐξ ἐνδεχομένης ἐπιθέσεως τῆς παρὰ φρονος.

— Νὰ εἶνε μαζί σου μία μανιακὴ μέσα εἰς τὴν ἀμαξίαν — προσέθηκε — ἤθελα νὰ ἐμάνθανα πῶς θὰ τὰ καταφέρῃ.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἰούλιος αὐτός, ἐὰν τῷ ἀπηυθύνετο ἡ ἐρώτησις αὕτη, δὲν θὰ ἡδύνατο νὰ ἀπαντήσῃ θετικῶς ὅτι δὲν εἶχεν ὑποψίαν τινά.

Τὴν Μέρσην, ἅμα ἀναλαβοῦσαν τὰς αἰσθήσεις της, μετάνεγκον εἰς τὸν κοιτῶνά της.

Ἡ ἀνησυχία τῆς Λαίδης Ζάνετ ποσῶς δὲν ἐξέλιπε, διότι τὸ πνεῦμα τῆς νεαρᾶς θετῆς θυγατρὸς της διέμενε πεφοβισμένον καὶ πάσχον ὑπὸ τὸ κράτος νευρικοῦ παροξυσμοῦ, τὸν ὁποῖον δὲν ἡδύνατο νὰ κατευνάσῃ, μεθ' ὅλας τὰς τρυφερὰς φροντίδας καὶ περιποιήσεις.

Μάτην ἔλεγον εἰς αὐτὴν κατ' ἐπανάληψιν, ὅτι ἡ θρασεῖα ξένη αὕτη εἶχε καταλίπει τὸ μέγαρον καὶ ὅτι ποτὲ πλέον δὲν θ' ἀφίετο νὰ εἰσδύσῃ εἰς αὐτὸ μάτην τὴν διεβεβαίουν ὅτι οἱ παράλογοι ἰσχυρισμοὶ τῆς τυχοδιώκτιδος ἐκείνης δὲν ἔτυχον παρ' οὐδενὸς οὐδ' ἔχοντος σοβαρᾶς προσοχῆς.

Ἐπέμενεν ἀκατανικήτως νὰ πιστεύῃ ὅτι δὲν ἔλεγον αὕτη πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν.

Τρομερὰ δυσπιστία τὴν κατέλαβε κατὰ τῶν φίλων της, κατὰ τῆς Λαίδης Ζάνετ, κατὰ τοῦ κόσμου ὁλοκλήρου.

Ὅσακις ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐπλησίαζε τὴν κλίνην της, ἐκεῖνη ἀπεμακρύνετο, καὶ ἂν ἀκόμη ἐπειράτο νὰ τὴν ἀσπασθῇ, ἤσθάνετο φρικίας ἐν τῇ ἐπαφῇ τῶν χειλέων της.

Ἡρνήθη διαρρήδην νὰ ἴδῃ τὸν Ὀράτιον, ἀπηύθυνε παραδοξοτάτας ἐρωτήσεις περὶ τοῦ Ἰουλίου Γκράϋ καὶ ἔσσειε μετ' ἀμφιβολίας τὴν κεφαλὴν, ὅταν τῇ ἀπῆντων ὅτι εἶχεν ἀποδημήσει.

Ἐνίοτε ἔκρυπτε τὴν κεφαλὴν της ἐντὸς τῶν κλινωσκεπασμάτων καὶ ἐψέλλιζε σπασμωδικῶς :

— Ἀχ! . . . τί νὰ κάμω ; . . . τί νὰ κάμω ; . . .

Ἄλλοτε πάλιν ἰκέτευε νὰ τὴν ἀφίνωσι μόνην.

— Οὐδενὸς ἔχω ἀνάγκην εἰς τί δω-

μάτιόν μου . . . ἀνέκραξε. Νὰ μὴ μένῃ καὶ εἰς τὸ δωμάτιόν μου.

Ἡ ἐσπέρα ἐπῆρχετο χωρὶς νὰ ἐκδηλωθῇ οὐδεμίαν ἐκδήλωσιν εἰς τὴν ἀνεξήγητον ταύτην καταστασιν.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ, ἀφοῦ ἔλαβε καὶ τὴν γνώμην τοῦ Ὀρατίου, ἔστειλε καὶ ἐκάλεσε τὸν ἰατρόν, ὅστις ἐλθὼν τὴν ἐξήτασεν.

— Τὰ συμπτώματα, εἶπεν ἐμφαντικῶς, ὑποδηλοῦσι διαταραχὴν τοῦ νευρικοῦ συστήματος.

Ὅθεν διέταξεν καταπραϋντικόν τι φάρμακον καὶ διὰ σοβαροτάτου τόνου ἔδωκεν ὀρθοτάτην κατὰ βάθος συμβουλὴν πλήρη περιτοῦ κόμπου φρασεολογικοῦ, καὶ ἦτις καλλίστα ἡδύνατο νὰ διατυπωθῇ εἰς τὰς ὀλίγας ταύτας γραμμάς :

« Μεταγάγετέ τιν ἀλλαχού, δοκιμάζοντες καὶ τὸν ἀέρα τῆς θαλάσσης ».

Ἐξεδηλώθη λοιπὸν τότε ἀμέσως ἡ δραστηριότης τῆς Λαίδης Ζάνετ.

Ἐδωκε τὰς ἀναγκαίας διαταγὰς, ὅπως αἱ ἀποσκευαὶ της ὧσιν ἔτοιμαί μεχρι τῆς ἐσπέρας καὶ ἀπεφάσισε ν' ἀναχωρήσωσιν εὐθὺς τὴν ἐπομένην πρωΐαν.

Εἶχε μόλις ἐξέλθει ὁ ἰατρός ὅταν ἐκομίσθη ἐπιστολὴ τοῦ Ἰουλίου πρὸς τὴν θεῖαν του, ἣτις ἤρχιζε δι' αἰτήσεως συγγνώμης καὶ ἐξηκολούθει ὡς ἑξῆς :

« Πρὶν ἢ ὀδηγήσω τὴν σύντροφόν μου ὅπως συμβουλευθῇ τὸν δικηγόρον μου, κατεπεύσθην περὶ τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ συμβουλευθῶ αὐτὸν ἐγὼ πρῶτος.

Τῷ ἐξέθηκα τὴν στενοχωρίαν μου καὶ ἰδοὺ τί τῷ εἶπον :

« — Ἐχω τὸ δικαίωμα νὰ ἐνεργήσω ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης κατὰ τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς ἀτομικῆς μου γνώμης ; Πιστεύω ὅτι ἡ ψυχικὴ κατάστασις τῆς γυναικὸς ταύτης εἶνε ἐκρυμμένη ; ἄλλ' εἶνε ἔρμος εἰς τὸν κόσμον, ἀνευ φίλων καὶ ἔχω ἀνάγκην μιᾶς ἱατρικῆς αὐθεντείας ὅπως ἐπικυρώσῃ τὴν ἀτομικὴν μου γνώμην καὶ συγχρόνως ἀδιαφιλονεικῆται τινὸς ἀποδείξεως, δυναμένης νὰ ἐφησυχάσῃ τελείως τὴν συνείδησίν μου, διότι ἐνδέχεται καὶ ν' ἀπατώμαι.

Ὁ δικηγόρος μου μὲ εὔρε πολὺ λεπτολόγον, ἀλλὰ βλέπων τὴν σταθερότητα τῶν σκέψεών μου, κατέληξεν εἰς τὸ νὰ συμφωνήσῃ μετ' ἐμοῦ ὅτι ἦτο καλὸν νὰ συμβουλευθῶμεν φρενολόγον τινὰ ἰατρόν.

— Φέρετέ μου τὴν κυρίαν αὐτὴν μετὰ ἡμίσειαν ὥραν, μοι εἶπε· στέλλω νὰ καλέσω τὸν ἰατρόν. Θὰ ἀφηγηθῇ εἰς ἐκεῖνον τὴν ἱστορίαν της, ἀντὶ νὰ τὴν ἀφηγηθῇ εἰς ἐμέ.

Ἡ πρότασις αὕτη μοι ἐφάνη ὀλίγον τολμηρά.

— Πῶς νὰ κάμωμεν ; ἠρώτησα. Δὲν θὰ ἐννοήσῃ τὸν δόλον ;

Ἐκεῖνος τότε ἤρξατο νὰ γελᾷ, λέγων μοι :

— Θὰ τῆς παρουσιάσω τὸν ἰατρόν ὡς τὸν πρῶτιστον τῶν ἐταίρων μου, καὶ ἐν τούτῳ, ἄλλως, δὲν θὰ ὑπάρχῃ οὐδὲν τὸ ψευδές, διότι εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην θὰ γίνῃ ἀληθὺς ἐταῖρός μου ἐὰν δυνηθῇ

νὰ τῆς δώσῃ μίαν καλὴν συμβουλὴν.

Ἐγνωρίζετε πόσον μισῶ τὴν ἀπάτην καὶ ὅταν ὁ σκοπός, ὃν ἐπιδιώκω, ἀγιάζῃ τὸ μέσον τοῦτο, ἀλλὰ δὲν ἡδυνάμην νὰ πράξω ἄλλως ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ἢ ν' ἀφήσω τὸν δικηγόρον μου νὰ ἐνεργήσῃ κατὰ τὴν πεποιθήσιν του, ὅπως μὴ διατρέξω τὸν κίνδυνον βραδύτητος τινος, ἥτις ἡδύνατο νὰ ἔχῃ ὀλεθριωτάτας συνεπειάς.

Ἀνέμεινα μόνος εἰς δωμάτιόν τι, καταπραγμένος, τὸ ὁμολογῶ, μέχρις οὐ ὁ ἰατρός εἰσελθὼν μοι ἀνεκοίνωσε τὰ κατὰ τὴν συνέντευξίν του μετὰ τῆς συντρόφου μου.

Ἰδοὺ ἐν ὀλίγαις λέξεσι ποία εἶνε ἡ γνώμη του.

Μετὰ ἐπιμελῆ καὶ ἐμπεριστατωμένην ἐξέτασιν τῆς δυστυχοῦς γυναικὸς, πιστεύει ὅτι ἐκδηλοῦνται παρ' αὐτῇ συμπτώματα φρενοβλαβείας, ἀλλὰ μέχρι τίνος βελθοῦ ἀνεπτύχῃ τὸ κακὸν καὶ ἐὰν εἶνε ἢ ὅχι ἐπαρκῶς σοβαρὸν, ἵνα καθιστᾷ ἀναγκαίαν τὴν εἰς κατάλληλόν τι ἴδρυμα κράτησιν αὐτῆς, οὔτε δύναται οὔτε θὰ ἤθελε νὰ τὸ εἴπῃ. Δὲν νομίζει δὲ ὅτι δὲν ἐγνώρισεν ἀρκετὰ ἐπιδεξιῶς τὰ συμβαίνοντα.

— Μέχρι τοῦδε, μοι παρετήρησε, δὲν γνωρίζομεν τίποτε ἢ τοῦλάχιστον πολὺ μικρὰ πράγματα περὶ τοῦ μέρους ἐκείνου τῆς πλάνης της, ἣτις ἀναφέρεται εἰς τὴν Μέρση Μερρίκ. Ὅθεν ἐν τούτῳ τῷ σημείῳ ὀφείλομεν νὰ ἐπιζητήσωμεν τὴν λύσιν τῆς δυσκολίας. Συμφωνῶ πληρέστατα μὲ τὴν γνώμην τῆς κυρίας ταύτης, ἰσχυριζομένης ὅτι αἱ ἀναζητήσεις τοῦ ἐν Μαγχάιμ Προξένου δὲν ἀπέβησαν τελεσφόροι. Δότε μίαν ἀπόδειξιν, ἂν ἡ γυνὴ μὲ τὸ ὄνομα Μέρση Μερρίκ ὑπάρχῃ ἢ δὲν ὑπάρχῃ εἰς τὸν κόσμον καὶ θὰ σὰς δώσω εἰς ἀντάλλαγμα μίαν θετικὴν γνώμην ἐπὶ τῆς περιστάσεως τῆς προστατευομένης σας.

Οἱ λόγοι οὗτοι μ' ἔκαμαν ν' ἀποφασίσω νὰ ἐπιχειρήσω ταξιδιὸν τι εἰς τὴν Ἡπειρον ὅπως ἀναζητήσω ἐγὼ αὐτὸς τὰ ἔχνη αὐτῆς τῆς Μέρσης Μερρίκ.

Ὅταν ἀνεκοίνωσα εἰς τὸν δικηγόρον τὴν ἀπόφασίν μου ταύτην, ἐφάνη οὗτος σφόδρα ἐκπλαγείς καὶ εἰρωνικῶς μὲ διηρώτα ἂν ἔχω καλῶς. Ἐκείνου ἡ γνώμη ἦτο ν' ἀποταθῇ εἰς τὸν πρῶτον τυχόντα ἀστυνόμον διὰ νὰ ἀπαλλάξῃ, καὶ ὑμᾶς καὶ ἐμέ, πάσης ἐνοχλήσεως ἐκ μέρους τῆς γυναικὸς ταύτης.

Ἰσως συμφωνήσητε μετὰ τοῦ δικηγόρου μου, ἀγαπητῇ μου θεῖα, καθὼς καὶ μοι τὸ ἔχετε συχναῖς εἰπεῖ, ὅτι κατ' οὐδὲν μιμούμαι ἐν παντὶ τοὺς λοιποὺς ἀνθρώπους. Λοιπὸν, ἀφοῦ ἀπαξ διηγέρθη τὸ ἐνδιαφέρον μου ὑπὲρ τῆς ὑποθέσεως ταύτης, δὲν δύναμαι νὰ ἐγκαταλείψω μίαν δυστυχῇ γυναικῇ ἐμπιστευθεῖσαν ἐμοί, εἰς τὸ κοινὸν ἔλεος, ἐνόσφ ὑπάρχει καὶ σκιὰ ἐλπίδος, ὅπως ἀνακαλύψω τι, δι' οὗ νὰ κατορθώσω νὰ ἀποδώσω τὸ ἀτυχές τοῦτο πλάσμα εἰς ἑαυτό, ἴσως δὲ εἰς τοὺς φίλους αὐτοῦ.

IB'

Ἐπάνοδος τοῦ Ἰουλίου.

Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Ἰουλίου Γκράυ κατέληγεν ὡς ἐξῆς :

« Ἀναχωρῶ μὲ τὴν ταχυδρομικὴν ἀμαρτοστοιχίαν τῆς ἐσπέρας ταύτης. Σκοπῶ νὰ μεταβῶ κατὰ πρῶτον εἰς Μαγγαίμ καὶ νὰ συνεννοηθῶ μετὰ τοῦ Προξένου καὶ τῶν ἱατρῶν τοῦ νοσοκομείου, νὰ προχωρήσω κατόπιν μέχρι τοῦ Γερμανοῦ χειρουργοῦ καὶ νὰ τὸν ἐρωτήσω ἐπίσης. Καὶ κατόπιν, ἀφοῦ γίνῃ καὶ τοῦτο, νὰ πειραθῶ τὴν δυσχερεστάτην καὶ τελευταίαν ἀπόπειραν, ν' ἀναζητήσω τοῦτέστι τὰ ἔχνη τοῦ γαλλικοῦ φορητοῦ νοσοκομείου καὶ νὰ εἰσδύσω ἐπὶ τέλους εἰς τὸ μυστήριον αὐτῆς τῆς Μέρσης Μερρίκ.

« Εὐθὺς ὡς ἐπιστρέψω, θὰ ἔλθω νὰ σὰς ἴδω καὶ σὰς ἀνακοινώσω τ' ἀποτελέσματα τῶν ἐρευνῶν μου, καθ' ὅσον δυνηθῶ νὰ μὴ καταλήξω εἰς ἀποκόμισιν πλάνης τινός.

« Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ ἔχητε τὸν ἐλάχιστον φόβον, διότι δὲν διατρέχετε τὸν κίνδυνον τοῦ νὰ παρουσιασθῇ ἐκ δευτέρου εἰς τὴν οἰκίαν σας ἡ ταλαίπωρος αὕτη γυνή, ἥτις εἶνε ἀπερροφημένη ὅλη εἰς τὰς ἐλπίδας, ὡς τῇ ἐνέπνευσα νὰ προσδοκᾷ γράφουσα εἰς Καναδᾶν, ὅπερ καὶ θὰ πράξῃ, καὶ τὴν ὁποῖαν ἀφ' ἐτέρου ἐνεπιστεύθην εἰς τὴν φροντίδαν καὶ τὴν ἐπαγρύπνησιν τῆς οἰκοδεσποίνης τῆς, ἥτις εἶνε ἐπιτηδειοτάτη καὶ ἐμπειροτάτη γυνή, ὡς κρίνει ἐκτὸς ἐμοῦ καὶ ὁ ἱατρός, θεωρῶν αὐτὴν καταλληλοτάτην ὅπως ἐκτελέσῃ τὰ χρέη, ἅτινα τῇ ἐνεπιστεύθην.

« Σὰς παρακαλῶ ν' ἀνακοινώσητε πάντα ταῦτα εἰς τὴν δεσποινίδα Βράδον ὅπου ταν κρίνῃτε ὑμεῖς τοῦτο ἐπίκαιρον, ἐκφράζουσα συγχρόνως πρὸς αὐτὴν τὰς ὑπὲρ αὐτῆς συμπαιθείας μου καὶ τὰς ζωντὰς εὐχὰς μου ὑπὲρ ταχίστης ἀναρρώσεώς της.

« Ἀπαξ ἔτι συγχωρήσατέ μοι τὴν ἀνάγκην ἥτις μὲ βιάζει νὰ στερηθῶ τῆς εὐχαρίστου φιλοξενίας, ἣν μοι προσφέρετε. Ἐγὼ πρῶτος θλίβομαι ἐπὶ τούτῳ ».

Ἡ Λαίδη Ζάνετ συνέπτυξε τὴν ἐπιστολήν, ἀφοῦ τὴν ἀνέγνωσε, χωρὶς ποσῶς νὰ μείνῃ ἐξ αὐτῆς νῦχαιστημένη καὶ ἀπέμεινεν ἐφ' ἱκανὴν ὥραν ἐπὶ τῆς ἑδρας τῆς, βεθυθισμένη εἰς σκέψεις.

— Δυσὸν θάτερον, ἐσκέπτετο ἡ γυνὴ δέσποινα, τὸ πνεῦμα τῆς ὁποίας ἦτο πάντοτε διαυγές καὶ ὀξυδερκής, ἡ ὁ δικηγόρος ἔχει δίκαιον, ὁ δὲ Ἰούλιος ἦτο ἐξαίρετος σύντροφος διὰ τὴν παράφρονά αὐτήν, τὴν ὁποῖαν ἔλαβεν ὑπὸ τὴν προστασίαν του, ἡ ἄλλως ἔχει λόγον τινὰ σπουδαῖον ὅπως ἐπιχειρήσῃ τὸ παράλογον τοῦτο ταξίδιον, καὶ ἀκριβῶς ἀποσιωπᾷ

εἰς τὴν ἐπιστολήν του δεξιότατα τὸν ἰδιαιτέρον τοῦτον λόγον.

Ἡ σκέψις αὕτη ἐπανῆλθε συχνάκις εἰς τὸ πνεῦμα τῆς γυναικὸς δεσποίνης κατὰ τὸ διάστημα τῆς νυκτός.

Μάτην ἐκοπίαζε τὸ πνεῦμά της, διδόμενον εἰς μυρίας εἰκασίας· δὲν ἠδυνήθη ν' ἀνκαλύψῃ τίποτε· ὅθεν τὸ μόνον, ὅπερ τῇ ὑπελείπετο, ἦτο νὰ περιμένῃ ἐν ὑπομονῇ τὴν ἐπάνοδον τοῦ Ἰουλίου καὶ τότε νὰ τοῦ « ἐκρίψῃ τὴν ἀλήθειαν... » Αὕτη ἦτο ἡ συνήθης εὐνοομένη φράσις της.

Τὴν ἐπομένην πρωτὴν ἡ Λαίδη Ζάνετ καὶ ἡ θετὴ θυγάτηρ αὐτῆς κατέλειπον τὸ Λονδῖνον μεταβαίνουσαι εἰς Βράττον.

Μάτην ἰκέτευσεν ὁ Ὀράτιος ὅπως τῇ ἐπιτραπῇ νὰ τὰς συνοδεύσῃ, κατεδικάσθη νὰ μείνῃ εἰς Λονδῖνον.

Οὕτως ἠθέλησεν ἡ Μέρση καὶ οὐδεὶς ἠδυνήθη νὰ μαντεύσῃ τὸν λόγον τοιαύτης αὐστηρότητος, δὴ ἡ Μέρση συγκατένευσε νὰ καταστήσῃ γνωστὸν.

Μετὰ παρέλευσιν ὀκτῶ ἡμερῶν εὐρισκόμεθα πάλιν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ἐστιατορίου τῆς Λαίδης Ζάνετ.

Ἡ φιλόζενος τράπεζα φέρει ἄκομη τὸ τακτικὸν φορτίον της ἐκ τῶν συνήθων ἐκλεκτῶν φαγητῶν, ἐτοιμῶν διὰ τὸ πρόγευμα. Ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην ἡ Λαίδη Ζάνετ εἶνε μόνη, ἡ δὲ προσοχή της διαμερίζεται εἰς τὴν ἀνάγνωσιν μιᾶς ἐφημερίδος καὶ εἰς τὸν φόρον τῆς λαίμαργίας, δὴ ἀποτίει πρὸς τὴν εὐνοομένην γαλήνην της, δίδουσα αὐτῇ ἐκ διαλειμμάτων νὰ τρώγῃ τι ἐκ τῶν ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Ἡ γαλῆ αὕτη εἶνε ὠραῖον καὶ ἥσυχον ζῶον. Ἐχει μακρὰν οὐρὰν καὶ βηματίζει μακαρίως ἐπὶ τῶν ἀπαλῶν ταπήτων, πλησιάζον τὴν κυρίαν του μετ' ἐρωτοτροπωμάτων τῆς ῥάχως κυματισμῶν, προστριβόμενον εἰς τοὺς πόδας της καὶ τρώγει μετ' ἐπιχαρίτους δισταγμοὺς τὰ ἐκλεκτὰ τεμάχια, ὅπερ αὕτη τῆς ρίπτει.

Τὸ ὠραῖον ζῶον εὐχαριστεῖ αὐτὴν διὰ τοῦ συνήθους ῥόγγου τῶν γαλῶν, ὅστις φθάνει μελωδικώτατος εἰς τὰ ὦτα τῆς κυρίας του.

Ἐν τῇ μέσῳ κυρίου τινος ἄρθρου διακόπτει τὴν ἀνάγνωσίν της καὶ παρατηρεῖ εὖνους τὰς ἐπιχαρίτους διακυμάνσεις τοῦ σώματος τοῦ ζώου.

— Εἰς τὴν ζώήν μου! ἀνκραῖζει ἡ Λαίδη Ζάνετ, ἀναπολοῦσα τὰς ἀνησυχίας, αἵτινες τὴν βασανίζουν ἀπὸ τινος χρόνου — καλῶς ἐξεταζόμενων τῶν πραγμάτων, ἐπεθύμουν, Τόμ, νὰ εἶχον τὴν θέσιν σου.

Ἡ γαλῆ ἀνεπήδησεν, οὐχὶ ἐξ ἀλαζονείας διὰ τὴν κολακευτικὴν πρὸς αὐτὴν ἀποστροφὴν τῆς κυρίας της, ἀλλὰ θορυβηθεῖσα ἀπὸ τὸν κρότον κτυπήματος εἰς τὴν θύραν.

[Ἐπεται συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

Πωλοῦνται τὰ ἐξῆς βιβλία :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῇ ἐξωτερικῇ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

« Ἀντωνίνα », μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά υἱοῦ, μετάφρασις Λάμπρου Ἐνυῆλ. δρ. 3. (3,30)
 « Λέων Λεόντης », μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, μετάφρασις Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλίτση. Δρ. 1.50 [1,80]
 « Τὰ Δύο Λόκα » Αἰμιλίου Ρισβόργ. δρ. 1.50 [2]
 « Ἡ Ὁραία Παρισινὴ » λεπ. 60 (70)
 « Παρισίων Ἀπόκρυφα », μυθιστορία Εὐγενίου Σύν, μετάφρασις Ἰσιδωρίδου Ἰ. Σκυλίτση (τόμοι 10) Δρ. 6 [7]
 « Ὁ Διάβολος - Σίμων », μυθιστορία Ponson-De-Terrail Δρ. 1,50 (1,70)
 « Μπουμπουλίνα—Ἀρχαδίον », Δράματα ὑπὸ Γ. Ἀνδρικοπούλου Δρ. 3 [3,30]
 « Ἡ Πλωτὴ Πόλις » μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν. Δρ. 1 (1,20)
 « Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας », μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολᾶ Δρ. 3 (3,30)
 « Ἡ Γυναίκες, τὰ Χαρτὰ καὶ τὸ Κράσι », μυθιστορία Paul de Cock, μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου Δρ. 1 [1,20]
 Ποήματα Ἰ. Γ. Τσακισάνου δρ. 3. (3,20)
 Χρυσόδετα » 4
 « Μαρία Ἀντωνιέττα », ὑπὸ Γ. Ρ. Ἰμα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετάφρασις Γ.Κ. Σφήκα λ.50 [55]
 « Μία ἡμέρα ἐν Μαδέρᾳ », μυθιστορία Παύλου Μαντεγάτσα, δραχ. 1,50 (1,60).
 « Οἱ Μελλόνυμφοι τῆς Σπιτςβέργης », μυθιστορία Ἐαβιέ Μαρμὲ, στερθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας Δρ. 1,50 [1,70]
 « Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ », ἦτοι Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ἡ προσετιθῇ ἐν τέλει καὶ τὸ δράμα « Ἡ καταστροφὴ τῶν Γεννητῶν ». Τόμοι 2. Δρ. 5. [5,50]
 « Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρες », μυθιστορία Catulle Mendès Δρ. 1,50 (1,70)
 « Ἡ Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως », μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, εἰς δύο ὀγκώδεις τόμους Δρ. 4 [4,50]
 « Ὁ Γιάννης », μυθιστορία Paul de Cock μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου δρ. 2 [2,20]
 « Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων », μυθιστορία Ponson-De-Terrail, τόμοι ὀγκώδεις 3 Δρ. 6 (7)
 « Αἱ Φύλακες τοῦ Θησαυροῦ », μυθιστορία Ἐμμ. Γονζαλὲς Δρ. 1,50 (1,70)
 « Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων », μυθιστορία Βικτωρίας Οὐγγώ, μετάφρασις Ἰ. Καρασσούσα τόμοι 2) Δρ. 4 (4,30)
 « Αἱ τίμαι γυναικῶν » διήγημα ὑπὸ Adéme Achard. Λεπ. 75 [90]
 « Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Βίου: Σέργιος Πανίνης », μυθιστορία βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας Δραγ. 2 [2,20]
 « Ὑπατία », μυθιστορία ἱστορικὴ ὑπὸ Charles Kingsley [τόμοι 2] Δρ. 4 [4,20]
 « Κομφῆλαι » ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2,20]
 « Ὁ Γονζάλης Κορδούβιος ἡ ἡ Γρανάδα ἀνακτηθεῖσα » μυθιστόρημα Δρ. 1,50 [1,70]
 « Παλαιὰ Ἀμαρτίαι » λυρική συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Λεπ. 60 [70]
 « Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδίας μου », λυρική Συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Λεπ. 60 [70]
 « Αἱ Νύκτες τῆς Χρυσῆς Οἰκίας », μυθιστορία Pouson - De - Terrail Δρ. 1,50 (1,70)

ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΧΗ ΚΥΡΙΑΚΗΝ: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων δραματικώτατον καὶ μεγίστου ἐνδιαφέροντος, ἐμπνευσθὲν ἀισθῆσαι ὅτι ἐδημοσιεύθη τὸ πρῶτον ἐν Παρισίοις.